

Op Schiermonnikoog is de jacht voorbij

Het gevoel van jager De Graaf als hij een hoogvliegende fazant doodschiet die „als een raket naar beneden valt“? „Hé, De Graaf dat heb je knap gedaan“, zegt hij in de documentaire De lêste jacht van ein Hazewinkel. Zo moet Johan Cruyff zich hebben gevoeld toen hij zijn eerste doelpunt voor Ajax maakte, denkt hij. Mis je, dan is het niet erg, zegt de jager. Hij verzekert dat 90 procent van het aangeschoten wild „boven water komt“. Dat hij dan een fazant met een afgeschoten vlerk vindt, geeft hem „een onbevredigend gevoel“. De Amsterdammer Hazewinkel, die enkele jaren geleden een portret maakte van de overleden dammer Jannes van der Wal, filmde de laatste jachtpartij op Schiermonnikoog. Met het in werking treden van de nieuwe Flora- en Faunawet is het afgelopen met jachtpartijen op het eiland. Daarmee is een traditie van meer dan honderd jaar ten einde gekomen. Hazewinkel wilde met zijn film een portret maken van een groep mannen die in weer en wind de duinen intrekt op zoek naar wild. Wat vinden zij de charme van het jagen? Een discussie voor of tegen de jacht ging hij bewust uit de weg. Het is een film van binnenuit geworden die begint met het einde van de laatste jachtpartij. Tegenstanders van de plezierjacht

zullen er alle vooroordelen tegen de jacht in bevestigd zien. Ze zullen gruwen van de in de jagershand bungelende neergeschoten konijnen die achteloos op een rijtje worden gelegd en van een dode fazant die een touwtje om zijn hals krijgt. „Het leuke van het wild is dat het scharrelwild is", zegt een jager in het café. „Maar dat snappen mensen die scharreleieren eten niet."

✍ Karin de Mik ⌚ 9 november 2002 ⌚

Voorstanders van de jacht zullen de mening van de jagers delen. Die begrijpen niet waarom hun hobby, die ze vaak al van jongsaf aan uitoefenen, hun ineens ontnomen wordt. Of zoals een jager beargumenteert: „Men grijpt wel in de flora in door nieuwe natuur aan te leggen, maar ingrijpen in de fauna mag niet." Een ander meent „niets kwaads" te doen door een dier neer te schieten. De wildstand moet immers beheerd worden. De centrale vraag, namelijk of ze er geen moeite mee hebben een niet-menselijk wezen – zoals de Australische filosoof en dierenrechtenactivist Peter Singer dieren omschrijft – te doden, wordt helaas niet gesteld. Vermoedelijk dacht Hazewinkel ten onrechte dat zo'n vraag de discussie zou aanzwengelen. De film blijft daardoor aan de ene kant aan de oppervlakte. Anderzijds spreken de beelden voor zich. De jacht op Schier is verdwenen, maar de kameraadschappelijke sfeer van de jagersclub niet. Voortaan gaan de ex-jagers met elkaar wandelen door de duinen. Het geweer blijft thuis.